

HET WONDER
VAN
OORDEELLOOSHEID

HET WONDER
VAN
OORDEELLOOSHEID

Reine Van Dyck

Uitgegeven door Reine van Dyck — DENKKRACHT

© 2022 — 2^e volledig herziene druk

Oud Geleg 6 — 2960 – St-Job-in-'t-Goor

BELGIE

TEL: +32 3 663 39 59

Mail: denkkraacht@skynet.be

Web: www.denkkraacht.one

Coverontwerp: Tom Tiepermann

ISBN: 9789403622576

Uit deze uitgave mag uitsluitend iets verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, opnamen, of op welke andere wijze ook, hetzij chemisch, elektronisch of mechanisch, na voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© *Een Cursus in Wonderen* berust bij uitgeverij Ankh Hermes, Utrecht

Met liefde en dankbaarheid draag ik dit boek op aan al Gods Scheppingen, omdat ik door hen de mogelijkheid krijg te ontdekken wie ik 'werkelijk' Ben.

Dankbetuiging

Mijn dank gaat uit naar: ...

- Mijn echtgenote, kinderen en kleinkinderen voor de onvoorwaardelijk steun en liefde die ik van hen mag ontvangen.
- Thilly Mercier voor haar zorgvuldige correctie. Haar inzet was cruciaal voor de uitgave van het boek.
- Tom Tiepermann voor het creatieve coverontwerp.
- Jim Hill, voor zijn onvermoeibare leiding, geïnspireerd door de Heilige Geest.
- Mijn vrienden voor hun uitdagende en soms lastige projecties, waardoor ik mijn lessen die ik nog steeds nodig heb kan leren.
- Tenslotte ben ik dankbaar voor de leiding van de Heilige Geest. Zonder Zijn creatieve inspiratie was dit boek nooit tot stand gekomen.

Het lezen van het boek werkte voor mij inspirerend. Reine deelt haar ervaringen hoe zij haar reis heeft beleefd en reikt handvaten en oefeningen aan zodat je aan de slag kunt gaan in juist gericht denken. Vooral het eerste deel 'Oordeelloosheid' sprak mij aan omdat het laat zien hoe essentieel dit is om tot verlossing te komen. Wonderen kunnen we slechts ervaren als we stoppen met oordelen en dan zien we dat de wereld rondom ons daadwerkelijk verandert. Laat je leiden doorheen het boek en dan volgt de rest vanzelf, ongeacht de tijd die de reis in beslag neemt.

Christiana

INHOUD

OORDELEN

INLEIDING	5
DEEL 1 Terugkeren naar huis.	11
DEEL 2 Oordelen is niet 'onze' functie.	25
DEEL 3 Verschillen liggen aan de basis om te kunnen oordelen.	35
DEEL 4 Oordelen over anderen.	43
DEEL 5 Wat betekent het om zonder oordelen te zien?	59
DEEL 6 Oordelen om ons leven op orde te stellen.	67
DEEL 7 Hoe kunnen we oordelen juist gebruiken?	85
DEEL 8 Het Laatste Oordeel — Gods Oordeel.	95
DEEL 9 Het loslaten van oordelen.	105

HET WONDER

DEEL 1	
De definitie van 'een wonder'.	119
DEEL 2	
Wonderen bevrijden ons van aardse wetten.	141
DEEL 3	
Het verleden is een verzameling aan problemen.	149
DEEL 4	
Onze problemen lijken te groot om opgelost te worden, daarom hebben we een wonder nodig.	163
DEEL 5	
Wonderen zijn wederkerig en ogenblikkelijk.	173
DEEL 6	
Wonderen zijn betrouwbaar.	187
DEEL 7	
Iedereen heeft recht op wonderen.	197
DEEL 8	
Wat kunnen wonderwerkers doen?	209
DEEL 9	
Het aanvaarden van de Verzoening voor onszelf.	215
DEEL 10	
Mijn conclusie.	231

DE LEIDING VAN DE HEILIGE GEEST

INLEIDING	233
DEEL 1	
Een geïnspireerd leven door de leiding van de Heilige Geest.	237
DEEL 2	
De plaats van leiding op het spirituele pad.	245
DEEL 3	
De juiste mentale instelling.	257
DEEL 4	
Leiding ontvangen.	263
DEEL 5	
Onderscheidingsvermogen.	277
DEEL 6	
Zijn leiding integreren in je dagelijks leven.	287
DEEL 7	
Het ontwikkelen van vertrouwen.	289

VERLOSSING

INLEIDING	295
DEEL 1	
Waarvan kunnen we 'zeker' zijn?	297
DEEL 2	
De zekerheid van verlossing.	303
DEEL 3	
Waarom zijn we zo zeker?	
Wat rechtvaardigt onze zekerheid van de uitkomst?	311
DEEL 4	
Wanhoop en vertwijfeling.	317
DEEL 5	
Twijfels over de zekerheid	323
DEEL 6	
We kunnen het ons veroorloven om geduld te hebben.	337
DEEL 7	
De resultaten van zekerheid.	343
DEEL 8	
Zekerheid vinden door een verenigd doel te accepteren en te weten wie je vergezelt.	351
DEEL 9	
Hulpmiddelen om zekerheid te vinden.	357
NAWOORD	365
Gebed van dankbaarheid	367
Vindplaatsaanduiding	373

HET WONDER
VAN
OORDEELLOOSHEID

EEN WONDER
IS EEN OGENBLIK
WAARIN WE CHRISTUS
IN AL ONZE BROEDERS ZIEN
EN ALLEEN DE WEERSPIEGELING
VAN GODS LIEFDE WAARNEMEN

INLEIDING

Toen mijn eerste boek 'De verborgen spelonken van mijn denkkeest' verscheen, werd mij duidelijk gemaakt dat het niet bij dit ene boek zou blijven. Vrij snel kreeg ik de titel van dit nieuwe boek aangereikt: 'Het wonder van oordeelloosheid'. Het gaat over het loslaten van oordelen waardoor we automatisch in de mogelijkheid komen 'het wonder' te ervaren. Dit was voor mij heel duidelijk, want ik had al geruime tijd problemen met oordelen over dagelijkse gebeurtenissen in de wereld. Door kranten, televisie, contacten met mensen, e.d. leken mijn oordelen meer dan ooit toe te nemen.

Mijn leven begon sterk te lijken op de figuur van Truman Burbank, gespeeld door de acteur Jim Carrey in de film 'The Truman Show' uit 1998. In deze film speelt Truman Burbank, zonder dat hij daar bewust van was, in een realitysoap. Een hele stad is nagebouwd. De acteurs zijn allemaal inwoners van de stad behalve Truman Burbank (Jim Carrey). Hij is als hoofdrolspeler van de show de enige die niet op de hoogte is dat hij in een nagemaakte illusoire wereld leeft. Hij werd als kind geselecteerd uit een aantal ongewenste kinderen en 'geadopteerd' door het bedrijf dat de film exploiteert. De wereld om hem heen, het eiland met daarop zijn woonplaats, is in werkelijkheid een grote koepel waarin zon, maan en het weer gesimuleerd worden. Alles om hem heen is decor en zijn 'naasten' zijn acteurs die slechts hun rol spelen. Trumans baan bij een verzekeraar, zijn huwelijk met zijn vrouw Meryl en alle andere aspecten van zijn leven zijn stuk voor stuk in scène gezet. Om te voorkomen dat Truman weg wil, is ervoor gezorgd dat zijn vader 'omkwam' bij een zeilongeluk, zodat Truman watervrees ontwikkelde. Dertig jaar lang heeft Truman hier echter geen idee van. Langzaam merkt hij door verschillende gebeurtenissen dat zijn leven een geregisseerde farce is. Truman raakt geïrriteerd over zijn dagelijks leven dat hem steeds onechter lijkt. Hij probeert uiteindelijk te ontsnappen maar opnieuw lijkt alles en iedereen tegen hem te zijn. Uiteindelijk lukt het hem toch te ontsnappen en overwint hij zijn watervrees. Met een zeilbootje kiest hij het ruime sop. Truman arriveert uiteindelijk bij de rand van de studiokoepel en ontdekt een trap en een deur met 'exit' erboven. Wanneer Truman deze exit wil nemen spreekt de regisseur van dit hele project hem rechtstreeks door luidsprekers toe en probeert Truman te overtuigen in de koepel te blijven. Hij heeft daar immers een goed

en prinsheerlijk leventje en in de buitenwereld is heus niet meer waarheid te vinden. Truman denkt kort na doch besluit alsnog de wijde wereld in te trekken.

Naar deze film werd er zelfs een bepaald type van waanzin genoemd: de Truman-waan. Onlangs heb ik de film nogmaals gezien en ik besepte dat mijn leven met dat van Truman kan vergeleken worden. Het leven in deze wereld is een echte soap, maar hoe ga ik er dan het best mee om? Op deze vraag wil ik het antwoord vinden.

Omdat ik toch al lang met de Cursus bezig ben, begreep ik dat het zo niet verder kon en dat het hoog tijd werd om oordelen los te laten en met mijn vergeving aan de slag te gaan. Al snel hield ik het kijken van televisie en het lezen van de krant voor bekeken, ik koos heel selectief die programma's die me boeiden en pure ontspanning boden. Maar daar stopte het oordelen natuurlijk niet. Door deze keuze werd de focus verlegd naar mijn naaste omgeving waar ik ook nog veel oordelen over had — en waar ik zelf verantwoordelijk voor ben, zoals we hier zullen bespreken. Mijn oordelen over dingen en mensen werd mij rond de oren geslingerd alsof het niets was. Ik hoorde ze continu buiten mij. Soms hebben we duidelijk een piek nodig waarin alles wordt uitvergroot, zodat we ons bewust worden van hoe wij denken en handelen. Hier kon ik natuurlijk niet van weglopen. Het was tijd om dit onderwerp aan te pakken zodat ik het oordelen zoveel mogelijk zou afleren. Gemakkelijker gezegd dan gedaan natuurlijk, maar ik ben een doorzetter en dus ga ik ervoor. Een tijdje later kreeg ik door dit belangrijk besluit een heel bijzondere ervaring waarvan ik nog lang kon nagenieten.

Vroeger dacht ik tijdens het lezen van de Cursus dikwijls na over hoe het zou zijn om een wonder te ervaren. Tijdens een citytrip naar Dublin, kreeg ik spontaan deze wonderbaarlijke ervaring. Het woord 'wonderbaarlijk' is hier zeker van toepassing. We namen voor deze korte reis het vliegtuig. Het was mijn allereerste vlucht ooit, want ik had enorme vliegangst. Ik besloot om mijn angst nu maar eens volledig los te laten en het erop te wagen. Zoals ik al vele jaren doe, vroeg ik automatisch de leiding van de Heilige Geest want ik wist dat ik samen met Hem deze angst kon overwinnen. Ik was er helemaal klaar

voor en het moest er toch ooit eens van komen. Ik ga graag op reis, dus dit was het ideale moment om mijn eerste vlucht uit te proberen.

Mijn 'wonderlijke' ervaring begon reeds een week voor de reis. Het was heel bijzonder, iets wat ik nog nooit eerder had beleefd en maar moeilijk onder woorden kan brengen. Gedurende die drie weken van mijn 'wonderlijke ervaring' kon ik in de loop van de dag op verschillende momenten zonder angst, in vrede en in een staat van volledige overgave zijn. Ik was zeker niet zweverig en het was ook geen ontkenning of vluchtgedrag. Integendeel, het was een ervaring van het NU-moment. Ik kon intens genieten van alles wat mij overkwam. Ik had absoluut geen behoefte of drang om te oordelen. Alles gebeurde precies zoals het moest zijn, zelfs zonder dat ik mijn verlangens hoefde te uiten. In een vloeiende beweging werd ik van het ene moment naar het andere geleid, alles werd mij gegeven en ik hoefde nergens over na te denken. Wat ik nodig had was aanwezig en ik genoot er intens van.

Deze reis gaf mij een ervaring van wat een wonder werkelijk is. Nadien ben ik hierover gaan schrijven en bleef ik nog tot een week na de reis af en toe vertoeven in het wonder van oordeelloosheid. Zo werd het me duidelijk dat we *alleen* wonderen *kunnen* ervaren wanneer we *niet meer oordelen* en ons verenigen met Christus in de eenheid en de Liefde van God. Om deze eenheid te *kunnen* ervaren hebben we leiding nodig want alleen kunnen we dat niet. Dit is dan ook het volgende onderwerp van dit boek.

Het doel van dit boek is de weg naar de ervaring van wonderen duidelijk uit te stippelen. Door oordeelloosheid trekken we, onder leiding van de Heilige Geest, wonderen aan. Elk onderdeel wordt apart besproken. Het is logisch dat we beginnen met het onderwerp 'oordelen' omdat het loslaten van oordelen een voorwaarde is om wonderen te *kunnen* ervaren. Vervolgens verdiepen wij ons in 'het wonder' omdat dit het resultaat is van oordeelloosheid. Als derde onderwerp ga ik dieper in op de leiding die de Heilige Geest ons geeft om te komen tot de ervaring van 'een wonder'. Tot slot kon ik niet anders dan ook het onderwerp 'verlossing' bespreken, daar het uiteindelijk een logisch gevolg is van 'het wonder van oordeelloosheid'.

Volgens de Cursus is het een weg die we allemaal ooit moeten gaan. Alleen de tijd die we erover doen ligt in onze handen. Terwijl je dit boek leest ben je reeds op weg naar jouw ware thuis — de Hemel — die jij in werkelijkheid nooit verlaten hebt. Schijnbaar vertoef je nu nog in een droomwereld, een illusie, die alleen maar bestaat in *jouw* denkgeest en die jij deelt met al jouw projecties, je broeders en zusters buiten je. Deze droom heb je zelf bedacht uit angst én vooral vanuit *het geloof in het idee van afscheiding* uit de Bron van Liefde. Deze droomwereld gaf je de mogelijkheid om te vluchten uit de angst en schuld die eraan verbonden is omdat je ze niet meer wilde ervaren. Door de weerspiegeling van angst en schuld buiten jezelf kan je je bewust worden van het feit dat de wereld jouw droom is die je naar buiten hebt geprojecteerd. Het is uiteindelijk niets meer dan een nietig dwaas idee in je denkgeest.

Om terug te keren naar de ervaring van Gods Liefde hebben we enkele attributen nodig. Deze worden aangereikt door onze Gids — de Heilige Geest — ons door God gezonden om Zijn Zoon te verlossen uit zijn krankzinnige droom van ballingschap. Een aantal van deze attributen zijn: oordeelloosheid, wonderen, het aanvaarden van de liefdevolle leiding door de Heilige Geest en tot slot Verlossing — de Verzoening met God.

Tijdens het proces bij het tot stand komen van dit boek, kwam Mooji op mijn pad. Hij is een spirituele leider, een tijdelijke fysieke Gids, gezonden door de Heilige Geest. Tijdens het schrijven van dit boek waren de confrontaties soms zo overweldigend aanwezig dat ik de tijd moest nemen om erbij stil te staan. Dit gaf mij de gelegenheid om terug in de juiste flow te komen voor het schrijven van dit boek. Mijn vraag aan de Heilige Geest om mij hierin te begeleiden bracht mij bij de meditaties van Mooji. Gedurende vier maanden ben ik 'out' geweest om mij te concentreren op mijn eigen proces van bewustwording.

Ik begreep wel dat het laatste onderdeel 'verlossing' niet gemakkelijk zou worden. Ik was nog niet klaar om eraan te beginnen. Ik moest eerst mijn eigen innerlijk pad bewandelen vooraleer ik het op papier kon zetten.

Door het toepassen van het gedachtegoed van de Cursus heb ik ervaren dat er voor mij geen andere weg bestaat dan mijzelf definitief uit de droom te

verlossen. Ik neem jullie mee op weg naar mijn waarheid. Indien dit na het lezen van het boek ook jouw waarheid is geworden, wees dan ook bereid en neem het besluit om terug te keren naar je 'werkelijke' Thuis.

OORDELEN

DEEL 1

Terugkeren naar huis.

Voor dit proces doorlopen we verschillende stadia. Het loslaten van oordelen is één van die belangrijkste fasen die we moeten onderzoeken. Daarbij rijzen uiteraard vele vragen die we hier zo uitgebreid mogelijk gaan beantwoorden zoals: 'Wat is de definitie van oordelen? Hoe kunnen we oordelen loslaten? Is het wel mogelijk om in deze wereld te leven zonder oordelen? Wat is het oordeel van de Heilige Geest? Wat is het Laatste Oordeel?', enz. Het lijkt wel alsof heel ons dagelijks leven doordrongen is van oordelen en dat ervaar ik inderdaad ook zo. Iedereen oordeelt voortdurend over iets of iemand. Oordelen heeft ook grote gevolgen, al zijn we ons daar niet altijd van bewust. Om het bewustzijn te ontwikkelen van wat oordelen in feite is, moeten we tenminste de reden kennen waarom wij sowieso vaak oordelen. We dienen te kijken naar wat onze motivatie is om te oordelen. De Cursus geeft hierover de volgende verklaring:

Waarneming is een voortdurend proces van aanvaarden en verwerpen, ordenen en herordenen, wisselen en veranderen. Het toekennen van waarde is een wezenlijk bestanddeel van waarneming, omdat oordelen noodzakelijk zijn om te kunnen selecteren (T3.V.7:7-8).

Oordelen is een 'gedachteproces' waarbij we *proberen* te bepalen wat 'dingen' zijn, wat wenselijk en waardevol is of gevaarlijk en zondig. Dit geeft als resultaat het selecteren en belonen, alsook het bestraffen en verwerpen van dingen. Op dit gedachteproces berusten onze waarnemingen, emoties, houdingen en gedragingen in de wereld. Oordelen draagt niet bij tot de werkelijkheid want die is ons reeds bij onze schepping door God gegeven. Ze kan alleen maar *aanvaard en geweten* worden en niet beoordeeld. Oordelen is een proces waarbij we de illusoire wereld maken en organiseren en waarin we onszelf omringen met illusies waarvan we denken dat ze ons ego zullen ondersteunen. We passen dit proces ook toe op de mensen rondom ons.

We oordelen over wie een speciale behandeling krijgt en wie straf verdient. Een oordeel is bedoeld om ons veilig te voelen in het ego, maar eigenlijk brengt het ons alleen maar afscheiding, angst, schuld en zelfs de onmogelijke last om te proberen zelf voor God te spelen.

Oordelen is niet onze functie, zegt de Cursus, want die ligt bij de Heilige Geest. Hij zal ons vertellen hoe we naar dingen moeten kijken, welke betekenis ze voor ons hebben en wat we er vervolgens mee moeten doen. Hij alleen ziet het verschil tussen werkelijkheid en illusie en wij hebben Zijn visie daarover nodig. Hij maakt een onderscheid tussen al onze waarnemingen in de wereld: tussen dingen die de werkelijkheid weerspiegelen en dingen die de illusie nog versterken.

In dit boek gaat het onder andere over alles wat we moeten weten over oordelen, waarom wij dit telkens weer opnieuw doen en wat het ons uiteindelijk opbrengt. Ik was net als iedereen veel te druk bezig met mijn dagelijkse leven en beslommeringen om op te merken dat ik steeds maar weer oordeelde. Ik heb er vele jaren over gedaan om bewust te worden dat oordelen mij enorm veel leed, verdriet, fysieke en emotionele pijn bezorgden. Graag wil ik vanuit mijn eigen ervaring met het loslaten van oordelen, meer uitleg geven over wat oordelen nu werkelijk inhoudt en hoe we dit kunnen loslaten en vervangen door met onvoorwaardelijke liefde naar alles te kijken.

Oordelen is een centraal thema waar *Een Cursus in Wonderen* ons steeds weer op wijst. Als we heel eerlijk zijn voelen wij allemaal dat oordelen indirect in conflict is met het doel van onze terugreis naar huis: ons bewust worden van de absolute Liefde waaruit God ons geschapen heeft. Het lijkt echter haast onmogelijk om in deze wereld aan oordelen voorbij te gaan. In *Een Cursus in Wonderen*, die sinds 1993 een leidraad is in mijn leven, wordt de kerngedachte over *oordelen*, in tegenstelling tot *het oordeel in de wereld*, uitgelegd in het volgende citaat:

De opleiding in de wereld is erop gericht een doel te bereiken dat rechtstreeks tegengesteld is aan dat van ons leerplan. De wereld leert vertrouwen op eigen oordeel aan als het criterium voor rijpheid en

kracht. Ons leerplan leert het opgeven van oordelen aan als de noodzakelijke voorwaarde voor verlossing (H9.2:5-7).

Het contrast tussen de wereldse manier van denken en die van *Een Cursus in Wonderen* kan niet groter zijn. In de wereld wordt van ons verwacht dat we ons gezond verstand gebruiken en in belangrijke zaken hier steeds meer op gaan vertrouwen.

Om besluiten te kunnen nemen moeten we een oordeel vormen. We moeten bijvoorbeeld in de zakelijke wereld oordelen wie de beste werknemer is in die bepaalde job. Dit is de norm om als 'volwassen' beoordeeld te worden.

In de Cursus oefenen we juist om dit allemaal los te laten. Op die manier kunnen we anders gaan kijken naar alle facetten in ons dagelijks leven. Het oordeel loslaten is *noodzakelijk* voor onze verlossing en de Verzoening met God. Als beloning worden we niet beoordeeld als 'volwassen', maar ervaren we de vreugde van de bevrijding uit de slavernij van het ego, de menselijke gesteldheid in de wereld van illusies. Het is je waarschijnlijk nog niet duidelijk hoe we dit kunnen transformeren in ons dagelijks leven, maar we gaan ons hier verder in verdiepen.

Met de definitie van oordelen proberen we duidelijk te stellen dat oordelen ons gevangen houdt in de illusie en zo ons ego alleen maar versterkt. Het is een feit dat we oordelen over onszelf maar dat is meestal voor het grootste deel onbewust. We oordelen liever over wat wij buiten ons waarnemen, wat anderen over ons, of over een of ander onderwerp denken. We begrijpen echter niet dat elk oordeel over iets of iemand buiten ons ook een zelfveroordeling is. Ik heb ook ondervonden dat oordelen loslaten echt niet gemakkelijk is, want wij zijn zo gewoon om het altijd te doen dat we er niet eens bij stilstaan, laat staan dat we ons ervan bewust zouden zijn welke ravage het in onze dagelijkse beleving aanricht.

Een oordeel is niet hetzelfde als een keuze maken. Kiezen is gelijk aan een besluit nemen of een voorkeur hebben voor iets en dat moeten we ook dagelijks doen. Al was het maar om te kiezen wat we willen eten, welke kleren we aantrekken, wanneer we opstaan, gaan slapen of waar we naartoe

moeten. Wanneer iemand je een vraag stelt is het normaal dat je ook een antwoord geeft en dan liefst zo eerlijk mogelijk volgens jouw ervaringen en waarnemingen op dat moment. Wees hier eerlijk in, want dat zal de ander naar jou op de juiste manier weerspiegelen. Als iemand je iets vraagt dan wil hij, bewust of onbewust, de waarheid horen. Vergeet echter niet om je mening liefdevol met hem te delen. Hij kan daaruit heel veel over zichzelf leren. Omdat erom gevraagd wordt moet je dit niet zien als een oordeel. Vraag en antwoord zijn nu eenmaal de dualiteit van het ego en zolang je in een lichaam vertoeft zal je dit nog een hele tijd nodig hebben. Veroordeel jezelf daar niet voor en wees niet boos of streng voor jezelf. Het leven in deze wereld moet nog plezierig blijven.

We zullen dus blijven oordelen tot we aan de drempel staan om te ontwaken uit deze droom. Dit zal ik later nog uitgebreid bespreken. Ik kan dus stellen dat ik alleen door de waarden van oordelen te begrijpen, gelukkig kan worden. Het toepassen ervan is uiteraard een behoorlijke training van onze denkgeest. Geen eenvoudige klus dus, maar het moet gedaan worden om onszelf te verlossen uit de ketenen van de illusie.

Het is belangrijk om goed te begrijpen wat oordelen juist inhoudt. Omdat we het zo vaak onbewust doen zal de weerstand om het los te laten zéér groot zijn. Oordelen is de fundering van het ego en als die wegvalt is er geen ego meer. We kunnen oordelen in verschillende aspecten onderverdelen en zullen proberen het gedachtegoed van de Cursus hierover zo goed mogelijk te verduidelijken.

Deze verschillende aspecten zijn o.a.:

- De betekenis van oordelen
- Oordelen in relatie tot anderen
- Waarom we het oordeel moeten loslaten
- Het in praktijk brengen van niet-oordelen
- De juiste toepassingen van oordelen die worden aangemoedigd door de Cursus
- Het oordeel van God
- Het Laatste Oordeel

Als student van de Cursus weten we dat we beter geen oordeel vormen. Maar wat moeten we dan juist opgeven — met andere woorden, wat is oordelen dan? Normaal gebruikt men het woord 'oordeel' als synoniem voor 'veroordeling'. De Cursus ziet het woord 'oordeel' echter veel breder. Het is een proces van *besluitvorming* over wat iets is en hoe je iets bepaalt. Een oordeel beslist of iets goed, waardevol en wenselijk is, tegenover hoe slecht, waardeloos en ongewenst iets kan zijn. Het bepaalt of we iets moeten aantrekken of afstoten. Uiteindelijk houdt het functies in zoals:

- Andere mensen beoordelen,
- Hun motieven interpreteren,
- Het interpreteren van onze waarnemingen in de wereld
- Het besluit over de meest wenselijke manier om actie te ondernemen.

De definitie van oordelen is een concept dat werkzaam is in bijna elke gedachte die ooit onze denkgeest heeft gekruist. Wanneer we het concept van oordelen gaan onderzoeken, zullen we zien dat wij worstelen met de rode draad van oordelen in ons leven. In verschillende stappen wordt beschreven hoe dit proces in zijn werk gaat.

1. Het systeem van oordelen in de wereld.

Stap voor stap bekijken we waarom we in ons dagelijks leven oordelen vanuit ons verstand en niet vanuit het perspectief van de ultieme werkelijkheid, de eenheid van het Zoonschap. Hierin zit wel degelijk een groot verschil.

- We lijken van mensen en dingen afgescheiden te zijn en daarom ervaren we dat alles zich buiten ons bevindt. Alle dingen lijken los van ons te staan. Tussen ons en alles daarbuiten is er een afstand, soms zelfs een diepe kloof. Omdat we niet weten wat die dingen buiten ons zijn, moeten we dat verder gaan uitzoeken.
- Alles lijkt te bestaan uit een reeks verschillende dingen en het is duidelijk dat er zelfs een grote verscheidenheid van verschillen is, zowel in grootte, vorm, gewicht, kleur, functie, als in karakter. Daar zij verschillend zijn zullen ze ook elk een andere impact op ons hebben. Sommige zijn positief en zullen ons

positief beïnvloeden en andere zijn negatief en soms gevaarlijk en zullen ons hoogstwaarschijnlijk pijn bezorgen.

- Het is onvermijdelijk dat we er behoefte aan hebben om te oordelen, omdat dingen ons op verschillende manieren kunnen beïnvloeden. We moeten weten welke positieve uitwerking ze op ons zullen hebben zodat we ze kunnen aantrekken. Zo moeten we ook weten welke dingen negatief zijn en ons pijn zullen bezorgen, zodat we daar afstand van kunnen nemen. Maar omdat wij afgescheiden zijn van dingen weten we niet *wat* zij zijn. Daarom ontstaat de behoefte om te oordelen.
- Om te kunnen oordelen of iets goed of slecht is voor ons, moeten we de dingen kunnen beoordelen of afwegen tegenover een bepaalde standaardnorm — een ideaalbeeld — het begrip van wat iets zou kunnen zijn. Synoniemen voor een standaardnorm zijn: criterium, graadmeter, norm, of maatstaf, met andere woorden, *een middel* om te bepalen wat iets moet zijn. De Cursus spreekt over deze norm door twee termen te gebruiken: *doel en regels*. Eerst beslissen we wat het doel van iets is; welk doel het zou *kunnen* dienen. Daarna beslissen we hoe het dit doel zou *moeten* dienen; wat zijn *specifieke rol* zou moeten zijn. We beoordelen het door het te vergelijken met onze standaardnorm en daarna besluiten we hoe goed het zijn rol speelt en zijn doel dient. Volgens de Cursus geven we alle dingen een functie om onze ego-doelen — onze persoonlijke belangen— te dienen. De hoofdnorm van alle normen is dan: ‘wie’ wij denken te zijn en ‘wat’ wij denken nodig te hebben. Wat iets zou moeten zijn, ondersteunt onze identiteit, komt aan onze noden tegemoet en bestendigt ons bestaan.
- Het oordeel zelf is een proces dat bestaat uit verschillende stappen: het berust op onze waarnemingen, emoties, houdingen en gedragingen in de wereld. Het draagt niet bij tot wat we werkelijk *Zijn*, namelijk de eenheid in God. De werkelijkheid is Kennis en kan alleen aanvaard en begrepen worden, maar niet beoordeeld.

De verschillende stappen in het proces van oordelen

Een opeenstapeling van bewijzen.

We verzamelen bewijsmateriaal over datgene waarover wij willen oordelen. Het is een proces waarbij we onze wereld opbouwen en organiseren, onszelf omringen met illusies waarvan we denken dat ze ons zullen ondersteunen. Bijvoorbeeld: als je hogere studies hebt gedaan en een degelijk diploma kunt voorleggen, kun je later een goede baan vinden en veel geld verdienen.

Afweging ten opzichte van de standaardnorm.

Wij wegen de hoeveelheid bewijsmateriaal af tegenover onze gekozen standaardnorm. Tegenover wat het ding is of tegenover het begrip van wat het dan zou moeten zijn. Deze afwegingen vinden we telkens terug op de rechtbank waar zoveel mogelijk bewijs moet worden geleverd of iemand schuldig of onschuldig is en de standaardnorm — de wetten en regels in deze wereld — juist is nageleefd.

Het vormen van een opinie.

We komen tot een oordeel en geven onze mening over wat het ding eigenlijk is, wat het betekent, hoe goed, waardig, belangrijk en wenselijk het is. We passen dit proces ook toe op mensen. We oordelen wie een speciale behandeling of aandacht verdient en wie verworpen wordt of een sanctie verdient. Het oordeel heeft als doel een grens te trekken waarbinnen wij ons onder elkaar veilig kunnen voelen, maar eigenlijk brengt het ons afscheiding, schuld, angst en de onmogelijke last omdat we proberen voor God te spelen.

De veroordeling.

Bij de veroordeling van mensen en dingen handelen we volgens onze regels en wetten die door ons ego gemaakt werden en waaraan iedereen moet voldoen. Wie deze wetten overtreedt wordt beboet en zelfs gestraft. Dit houdt een volledig bijkomend proces van oordelen in. Wie door het rood licht rijdt en daardoor een ongeluk veroorzaakt, zal een boete krijgen en naargelang de ernst van de zaak zelfs voor de rechtbank moeten verschijnen.

Het uitvoeren van de straf.

We voeren de straf gevoelsmatig uit. Onze emoties spelen hierbij een heel grote rol. De volgende twee punten gaan dieper in op het vormen van een opinie, de veroordeling en het uitvoeren van de straf.

A. Straf/afwijzing:

In ons oordeel over anderen passen sommige zaken niet in onze standaardnorm. Ze worden beoordeeld als slecht, schuldig, waardeloos, ongewenst enz.

Ons antwoord hierop is tweeledig:

Straf: we behandelen hen als misdadigers omdat ze dit verdienen. Zij zijn gevaarlijk dus verdienen ze vergelding of straf.

Afwijzing: we wijzen hen af. We verdrijven hen uit onze nabijheid of de maatschappij. We nemen zelfs afstand van hen door ze te verbannen of ze op te sluiten in een cel zodat ze ons niet meer kunnen aanvallen of kwetsen.

B. Beloning/aanvaarding:

Ons oordeel beslist ook dat bepaalde mensen of dingen goed, onschuldig, gewenst, waardevol, gunstig, aantrekkelijk zijn, enz.

Ons antwoord hierop is ook tweeledig:

Beloning: we behandelen ze als onze dierbaren in speciale relaties of onze uitverkorenen omdat ze dat verdienen. Ze zijn goed, dus verdienen ze niets dan goeds.

Aanvaarding: we kiezen ervoor om hen dicht bij ons te laten komen en laten hen deel uitmaken van ons leven. We trekken hen aan — aanvaarden hen — en denken dat ze ons op die manier gelukkig kunnen maken.

De rangorde van onze voorkeuren.

Door ontelbare beslissingen over *wat mensen en dingen zijn en hoe het ene zich verhoudt tot het andere*, organiseren we ons bestaan. Onze gedachten en het leven buiten ons worden georganiseerd volgens een rangorde in voorkeuren die variëren van het meest wenselijke tot het meest verwerpelijke. Het is niet zo moeilijk om in te zien dat dit proces ons hele leven doordringt.

Wat je ook maar aanhaalt uit onze dagelijkse leefwereld, het laat ons zien hoe dit proces zich voordoet. Misschien is ons strafrechtelijke systeem hier wel het meest voor de hand liggend voorbeeld van. Daarin wordt verondersteld dat, wie anderen werkelijk zijn en wat ze werkelijk gedaan hebben, voor ons eigenlijk een mysterie blijft omdat ze van ons zijn afgescheiden. Maar toch is het noodzakelijk om dit te ontdekken, want mensen zijn verschillend en kunnen ons daardoor anders beïnvloeden. De ene kan ons pijn bezorgen en de andere is een gerespecteerde buurman. Op de rechtbank bijvoorbeeld hopen we te ontdekken wie 'wie' is. Hier wegen we hun acties af tegen onze standaardnorm van de maatschappelijke wetten. Dit heeft als resultaat dat een oordeel wordt geveld. De schuldigen worden gestraft en uit de gemeenschap gezet. De onschuldigen worden weer aanvaard in de gemeenschap en worden zelfs dikwijls vergoed voor het ongemak dat hun door valse beschuldigingen is aangedaan. Door dit proces ontstaat een rangorde van hen die aanvaard of uitgesloten worden, de goede burgers of de verstotenen.

2. De werkelijkheid kan niet worden geïdentificeerd door oordelen.

Een oordeel zegt dat het ons zal laten weten welke dingen werkelijk zijn. Zo krijgt het onze toewijding. Een nader onderzoek laat echter zien dat een oordeel door zijn aard, nooit echte 'Kenniss' zal opleveren. De uitleg die volgt gaat over dezelfde punten als onder punt 1 hierboven, maar gaat niet uit van ons gezond verstand maar vanuit de visie zoals de Cursus die uiteenzet of de *ultieme werkelijkheid*, want oordelen is *niet 'onze' functie*. Het oordeel zou moeten gegeven worden aan de Heilige Geest die ons zal vertellen wat de dingen betekenen en wat we moeten doen. Hij alleen ziet het verschil tussen werkelijkheid en illusie. Hij onderscheidt alle dingen in de wereld in zaken die *de werkelijkheid reflecteren* en *zaken die de illusie versterken*. Het juiste gebruik van oordelen is namelijk: het ego onder de loep nemen en besluiten dat het ongewenst is en dus niet waar kan zijn!

- Wij zijn niet afgescheiden, dus hebben we ook geen oordeel nodig. Als we *werkelijk* buiten 'iets' zouden kunnen zijn dan kunnen we nooit *werkelijk* weten wat het is. Maar de werkelijkheid is niet afgescheiden van ons, zij zit in ieder van ons. Daarom is een directe ervaring van Kennis iets dat deel uitmaakt van ons wezen.

- De werkelijkheid is eenheid, er zijn geen verschillen die we zouden kunnen beoordelen. Het is een totale en naadloze eenheid. Daar een oordeel verschillen veronderstelt, blokkeert of versluiert het Kennis eerder dan die te onthullen.
- De werkelijkheid kan alleen *aanvaard* worden en *niet beoordeeld*. Het oordeel zal nooit iets helemaal oprecht omarmen, het *kiest* altijd iets uit. Maar om gekend te zijn kan de werkelijkheid alleen maar 'in haar geheel en zonder voorbehoud geaccepteerd worden'. "Het is mogelijk zonder oordeel naar de werkelijkheid te kijken en eenvoudig te weten dat ze er is" (T3.VI.9:6).
- Onze standaardnorm verbergt de werkelijkheid door onze egocentrische ideeën; is vastberaden en zeer persoonlijk. We meten en wegen alles af tegenover onze schijnbare ego-identiteit, onze behoeften en overleving. Dit betekent dat we alles beoordelen op basis van de impact die het op ons ego heeft, het valse illusoire zelf. Kan dit als resultaat geven dat wij weten dat iets 'werkelijk' is?
- Een oordeel is een poging om speciaal te zijn én voor God te spelen. Dat is de sleutel. Een oordeel is geen poging om iets te weten. De werkelijke motivatie van oordelen is veel duisterder en dat is de reden waarom het faalt in het blootleggen van Kennis. Een oordeel is onze poging om:
 - 1) Ergens boven te staan en speciaal te zijn. De handeling van oordelen houdt in dat wij in de mogelijkheid zijn te oordelen en subtiel te bevestigen dat we beter zijn dan datgene wat wij beoordelen. "Maar wat verschillend is vraagt om een oordeel, en dat moet van iemand komen die 'beter' is, iemand die niet in staat is te zijn wat hij veroordeelt, die 'daarboven' staat en zondeloos is in vergelijking ermee" (T24.I.4:2). En verder wordt dit verlangen om speciaal te zijn een vooroordeel dat ons oordelen begeleidt. We eindigen magisch genoeg met de conclusie dat we in feite beter en specialer zijn dan de rest.
 - 2) Auteur van de werkelijkheid te zijn. Door te oordelen proberen we niet uit te vinden wat de dingen nu werkelijk zijn, maar we proberen *te besluiten* wat ze

zijn. Op deze manier willen we voor schepper spelen en onszelf de functie van God toe-eigenen. “Maar als jij de auteur van de werkelijkheid wilt zijn, zul je per se in het oordelen willen volharden” (T3.VI.5:8).

- Afwijzing leidt tot blindheid. “Een oordeel houdt altijd een verwerping in” (T3.VI.2:4). Wanneer wij iets afwijzen, het dus niet in onze nabijheid willen, zeggen we eigenlijk dat we dit niet willen kennen. Het komt dan in onze gedachten afstandelijk en vreemd over. Daar de werkelijkheid een eenheid is, is het afwijzen van een deel daarvan gelijk aan het afwijzen van *de totale werkelijkheid*. “En wat hij onwaar oordeelt, ziet hij niet. Jij die de werkelijkheid wilt beoordelen, kunt die niet zien, want telkens wanneer er een oordeel binnensluipt, is de werkelijkheid je ontglipt. Wat uit het hart is, *is* ook uit het oog, want wat genegeerd wordt, is wel aanwezig, maar wordt niet herkend” (T13.VII.5:4-6).
- We kunnen geen onderdelen over de werkelijkheid selecteren. Daar de werkelijkheid één is zonder enige uitzondering, is een poging om een deel ervan te selecteren één van de fundamentele wetten van speciale liefde. Als we proberen bepaalde delen van het geheel te begunstigen, dan betekent dit dat we de visie over het geheel verliezen.
- De enige rangorde bestaat *alleen* in illusies. “Er is geen rangorde in de werkelijkheid, want alles daarin is waar” (T17.I.5:7). Daarom hebben wij door het opstellen van onze persoonlijke rangorde de werkelijkheid uit het oog verloren. We blijven zitten met een georganiseerde constellatie van illusies, een koninkrijk dat beschermd wordt en eer betoont aan zijn koning: ons persoonlijke ego.

3. De lijdensweg door het oordeel.

In het voorgaande beschreven we hoe oordelen onze werkelijkheid verblindt. Dit is uiteraard de oorzaak van een enorme pijn op het niveau van ons dagelijks leven.

Afscheiding veroorzaakt pijn.

Oordelen veronderstelt afgescheidenheid en ons gevoel van afgescheiden te zijn van mensen en dingen rondom ons veroorzaakt pijn, onveiligheid, onzekerheid, eenzaamheid en *het gevoel* voor anderen betekenisloos te zijn.

Het zien van verschillen en onderscheid vernietigt vrede en veroorzaakt angst.

Verschil en onderscheid zijn het toekomstperspectief voor conflicten. Hierdoor zien we ook een wereld vol conflicten. Dit moet de vrede wel vernietigen en angst bezorgen. Een dergelijke wereld kan ook met ons in conflict gaan en ons op die manier ook angst, gekwetstheid en een gevoel van onveiligheid bezorgen.

Onze behoefte om te oordelen bevestigt het vooruitzicht op bedreigingen.

We moeten oordelen als we iets waarnemen dat niet zonder voorbehoud aanvaard kan worden. De wereld is een realiteit vol gevaarlijke dingen die geïdentificeerd en afgewezen dienen te worden. Een oordeel dat gebaseerd is op angst versterkt angst.

Onze beoordelingsnorm versterkt het ego en bindt ons vast.

De noden en de overleving van het ego zijn onze standaardnormen waardoor wij oordelen. Ze zijn dus een poging om datgene te beschermen wat wij denken te zijn. Maar dat wat wij denken te zijn — het ego — is juist de bron van alle pijn. Daarbij komt nog dat oordelen altijd gebaseerd is op het verleden, omdat ervaringen uit dat verleden de basis zijn voor onze oordelen in het heden. Daarom is oordelen een herhaling van het verleden en dit houdt het ego bevroren in de tijd.

Speciaal proberen te zijn en voor God spelen geeft ons schuldgevoelens.

Door onszelf, in plaats van God, op de stoel van de rechter van het universum te plaatsen, voelen we van nature uit dat we een rol opnemen die voor ons veel te groot is en die we onmogelijk op een verantwoorde manier kunnen

aanvaarden. Deze rol aanvaarden brengt ook verschillende vormen van schuld met zich mee:

- Schuldgevoel over een onjuist oordeel: aangezien deze rol te groot is voor ons, leven we in angst om het te verknoeien.
- Schuldgevoel over veroordelende uitspraken: we zijn bang dat onze projecties naar ons zullen terugkeren en ons schaden.
- Schuldgevoel om beter te willen zijn: oordelen is een subtiele poging om onszelf te verheffen boven datgene wat we beoordelen. Dit veroorzaakt schuld.
- Schuldgevoel over de poging om onszelf Gods functie toe te eigenen: telkens als we oordelen voelen we onbewust dat we proberen de rol van God over te nemen. Daarom voelen we ons schuldig en zijn we angstig dat Hij ons zal straffen.

Een oordeel vellen over anderen betekent ook een oordeel vellen over onszelf.

Wanneer er mensen zijn van wie we vinden dat ze straf en afwijzing verdienen, dan leidt dit tot onbewuste schuldgevoelens. In een wrede daad van persoonlijke rechtvaardigheid, veroordelen we onszelf omdat we anderen veroordelen. Met als resultaat dat we van die zelf-veroordeling af moeten geraken, dus *verschuiven* we die veroordeling *naar anderen buiten ons* en zo veroordelen we hen nog meer. Het geeft als resultaat dat we denken dat we van het oordeel verlost zijn. Dit werkt echter niet want wij hebben constant angst dat onze veroordeling als een boemerang naar ons zal terugkeren. "Om die reden zijn zij die projecteren waakzaam voor hun eigen veiligheid. Ze zijn bang dat hun projecties zullen terugkeren en hen pijn doen" (T7.VIII.3:9-10).

Uiteindelijk leven we in onze eigen wereld van zelfgemaakte illusies.

Zo zet het [ego] de werkelijkheid in elkaar volgens zijn eigen grillige zin, en biedt jou voor je zoektocht een beeld waarvan het evenbeeld niet bestaat. Want er is niets in de Hemel of op aarde waar het op lijkt, zodat je zijn werkelijkheid, hoezeer je die ook zoekt, niet kunt vinden omdat het niet werkelijk is (T15.V.7:2-3).

Samengevat kunnen we dus stellen dat een oordeel een *mislukking* is van de twee zaken die het beweert te leveren.

- Het claimt de waarheid te onthullen, maar levert in plaats daarvan zelfgemaakte illusies.
- Het claimt dat het ons zal beschermen tegen pijn, maar het is zelf de oorzaak van pijn.

Na een leven van oordelen worden wij achtergelaten met gevoelens van eenzaamheid, leegte en schuld.

DEEL 2

Oordelen is niet 'onze' functie.

Oordelen is niet 'onze' functie maar die van de Heilige Geest. De volgende citaten vermelden duidelijk dit uitgangspunt:

Ik heb gezegd dat het vellen van een oordeel de functie is van de Heilige Geest, ter vervulling waarvan Hij volmaakt is toegerust (T8.VIII.4:7).

Ordenen is oordelen, en rangschikken door middel van oordelen. Daarom is dit niet jouw functie, maar die van de Heilige Geest (T14.X.5:8-9).

1. Waarom oordelen niet onze functie is.

We weten niet genoeg.

We kunnen niet oordelen omdat we gewoonweg niet genoeg weten. In het Werkboek lezen we: "Ik weet van niets waartoe het dient" (Wdl.25.t). We denken echter dat we het wel weten en dat is nu juist het probleem. Vanuit het perspectief van de wereld gezien kennen we wel degelijk de betekenis of het doel van iets. We weten waarvoor een gsm dient: om te spreken met iemand die zich niet fysiek in onze onmiddellijke omgeving bevindt. Toch zegt de Cursus ons: "Maar bedoeling kan niet op die niveaus worden begrepen" (Wdl.25.4:3). We weten bijvoorbeeld niet *waarom* we iemand per telefoon willen bereiken. We kunnen wel *denken* dat we het weten en het ook begrijpen. Je kunt bijvoorbeeld naar een winkel telefoneren om een boek te bestellen. Je ziet dit doel echter alleen vanuit jouw *persoonlijke interesse in de wereld*. Wat zou hiervan het doel kunnen zijn in het Goddelijke Plan?

De betekenis van alles zit veel dieper, namelijk in die van *verbinding en verlossing* waarvan we nu nog niets begrijpen. *We kunnen het niet begrijpen* zolang we denken dat de aardse betekenis van alles, de werkelijke betekenis is. We moeten bereid zijn het doel dat wij aan alles gegeven hebben op te

geven. De hele basis van oordelen is corrupt omdat die berust op het idee dat er 'dingen' buiten ons zijn die van ons verschillen.

Het zou mij kunnen helpen om me te herinneren dat ik niet weet wat alles betekent en dat ik niet weet waarvoor alles dient. Een telefoon kan slecht nieuws brengen, maar ik kan deze gedachte loslaten en zeggen: ik weet niet waarvoor dit telefoongesprek dient; ik weet niet waarvoor deze situatie dient en daarom kan ik er niet over oordelen.

De Cursus dringt erop aan dat we inzien dat we in deze wereld *totaal* niets weten. Is. De verwarring tussen jouw werkelijke schepping en het ego — wat je zelf hebt gemaakt — zit zo diep dat het letterlijk *onmogelijk* voor jou wordt om iets te weten of te kennen. Dit is redelijk definitief is het niet? Letterlijk onmogelijk, en dat is niet bij manier van spreken. Het is duidelijk, als je werkelijk niets weet *dan is oordelen onmogelijk!*

“Laten we ons niet onze eigen ideeën herinneren over waartoe de wereld dient. Wij weten het niet” (T31.I.12:2-3). Als we niet weten waarvoor iets dient, kunnen we het niet beoordelen. We kunnen niet evalueren of iets wel of niet het doel zal dienen omdat we niet weten wat het doel is. Er wordt ons niet gevraagd om al deze kennis die wij missen te verwerven; de Cursus vraagt ons alleen om stil te worden en ons *te herinneren* hoeveel we *niet* weten. Het Tekstboek vertelt ons dat er geen beangstigender verklaring is voor de wereld dan dit te horen:

Ik weet niet wat ik ben, en daarom weet ik niet wat ik doe, waar ik ben, of hoe ik de wereld of mijzelf moet bezien (T31.V.17:7).

We kunnen hieraan toevoegen dat dit de geboorte van verlossing is. Hier begint het leerproces: toegeven hoe *onbekwaam* wij zijn en *niet in staat* om te oordelen. Dat is nogal wat! Onze onwetendheid erkennen is de geboorte van verlossing omdat, tot aan het moment dat we toegeven dat we het niet weten en we niet om hulp vragen, we zolang zullen denken het te weten en zo blokkeren we alle Kennis die in ons aanwezig is.

Kleine kinderen zien in dat ze niet begrijpen wat ze waarnemen, en vragen daarom wat het betekent. Bega niet de vergissing te geloven dat jij begrijpt wat je waarneemt, want de betekenis daarvan is voor jou verloren gegaan [...] Zolang jij echter denkt die betekenis te kennen, zul je de noodzaak niet zien Hem hierom te vragen. Van niets wat je waarneemt ken jij de betekenis. Niet één gedachte die je eropna houdt is volkomen waar. Door dit te erkennen maak je een doortastend begin (T11.VIII.2:2-3;2:5;3:1-3).

Onze kennis is niet breed genoeg.

In alinea 3 en 4 van vraag 10 in het Handboek voor leraren, geeft Jezus een heel sterke verklaring: “[...] oordelen in de gebruikelijke zin [is] onmogelijk [...]” (H10.3:1). Hij zegt ons dat we veel verschillende dingen nodig hebben om te kunnen oordelen, namelijk:

- Heel ons verleden
- Alles over het heden
- Alles over de toekomst
- Alle gevolgen van ons oordeel over iedereen en alles wat er op een of andere manier mee verbonden is.
- Dat er geen vervorming of veranderingen zijn in jouw waarneming, zodat het oordeel volledig rechtvaardig is.

Het is duidelijk dat niemand in staat is om dit te doen. Daarom kan niemand een accuraat oordeel vellen. Dit is niet iets abstract, het is gewoon gezond verstand. We hebben niet de kennis die we nodig hebben om te oordelen en alleen in onze grandioze fantasieën kunnen we denken dat we dat wel kunnen. Maar de Heilige Geest heeft wel deze Kennis. Hij kent het verleden, het heden en de toekomst. Hij kent de uitkomst voor iedereen die daar belang bij heeft. Zijn oordeel is onpartijdig. Is het niet zinnig om het dan aan Hem over te laten?

Wij kennen de totaliteit eigenlijk niet.

Les 311 in het Werkboek geeft ons een andere reden waarom we niet kunnen oordelen. We kunnen de totaliteit niet zien. Het is niet alleen omdat we niet

genoeg weten, we zien en nemen waar wat we willen zien, alsof het vele afgescheiden delen zijn in plaats van de eenheid.

Oordelen werd gemaakt om als wapen tegen de waarheid te dienen. Het scheidt datgene af waartegen het wordt gebruikt en isoleert het als was het iets aparts. En dan maakt het ervan wat jij zou willen dat het is. Het oordeelt over wat het niet begrijpen kan, omdat het de totaliteit niet kan zien en daarom verkeerd oordeelt (WdII.311.1:1-4).

Een oordeel laat ons de werkelijkheid zien als *een wirwar van verschillende dingen die van ons afgescheiden zijn in plaats van de eenheid die met elk deel in relatie tot elkaar staat*. Het oordeel scheidt ons af van de eenheid waartegen het gebruikt werd. Maar we kunnen niets weten omdat we onszelf *verwarren* met ons ego. Ons geloof in onze ego-identiteit als afgescheiden wezens, gelokaliseerd in lichamen, is *de kern van ons geloof* achter elk van onze gedachten. Wij evalueren alles naargelang het doel van het ego. Vooraleer wij beginnen te evalueren wat iets betekent, hebben we al vooropgesteld dat wat het ook is en welk doel het heeft, het niet van ons is; het is van iemand anders. Vanuit dit standpunt is het *letterlijk onmogelijk* om iets te weten of te begrijpen omdat er *niet iemand anders is*, alles is een deel van ons. Er is niets of niemand buiten ons.

Een baby ondergaat het leerproces dat zijn voetjes een deel van hem zijn. In het begin weet de baby dat niet. Soms zie je aan zijn gelaatsuitdrukking dat hij denkt dat het een vreemd object buiten hem is. In die zin zijn we nog allemaal kinderen. We herkennen ons eigen gedrag niet als een deel van ons, en denken dat het alleen maar iets van de anderen buiten ons is. Onze innerlijke en onbewuste woede jegens onszelf zien we in anderen maar we herkennen de oorzaak ervan niet als de onze. We kunnen onmogelijk een zinnig oordeel vellen. Ze zijn niet alleen overdreven of onbevredigend, ze slagen de plank zo ver mis dat ze belachelijk zijn. Omdat wij niet de hele werkelijkheid of totaliteit zien, kunnen wij niet oordelen. Volgens de Cursus is er maar één manier om uit deze aardse manier van denken te geraken. "Er is maar één weg uit het denken van de wereld, zoals er ook maar één weg daarin was. Begrijp totaal door te begrijpen wat totaliteit is" (T7.VII.10:9-10).

Tenzij wij volledig begrijpen dat ons begrip ontoereikend is, zullen we begrijpen dat met onvolledig begrip we *niet in staat zijn* om te oordelen. Alleen de Heilige Geest begrijpt totaal, daarom is oordelen Zijn functie en niet die van ons.

Ons oordeel is subjectief.

Een andere reden waarom oordelen niet onze functie is, is dat ons oordeel heel partijdig en gekleurd is. “Het ego als rechter voelt een allesbehalve onpartijdig oordeel. Wanneer het ego een getuige oproept, heeft het die al tot bondgenoot gemaakt” (T8.VIII.4:8-9). “Het is stellig een goede raad je te zeggen geen oordeel te vellen over wat je niet begrijpt. Niemand met een persoonlijke investering is een betrouwbare getuige, want de waarheid is voor hem geworden tot wat hij wil” (T12.I.5:1-2). Wanneer wij ons identificeren met het ego zien we alles in termen van wat het voor ons betekent, welk effect het op ons heeft en in het bijzonder hoe het effect heeft op onze ego-identiteit. We vertrouwen niemand als die er persoonlijk profijt uit haalt. We investeren zelf in ons ego, dus zijn we onbetrouwbaar in het beoordelen van wat dan ook.

Oordelen is niet onze functie omdat onze gevoelens ons verleiden en misleiden. Ze vertellen ons dat een oordeel berust op wat ons gevoel zegt, en gevoelens geven informatie die niet te vertrouwen is. “Je hecht een aandoenlijk geloof aan wat jouw ogen en oren weergeven” (WdI.151.3:5). Deze les leert ons dat we alleen maar illusoire oordelen hebben en ze komen aan de oppervlakte vanuit de input van onze onbetrouwbare gevoelens. We weten heel goed dat onze gevoelens ons bedriegen en toch gaan we verder en hebben we er vertrouwen in en maken er dan oordelen rond die daarop gebaseerd zijn. We zien de werkelijkheid niet; we zoeken de interpretatie van het ego of zijn oordelen geprojecteerd in de wereld. Daarom is het geloof dat wij kunnen oordelen, volledig vals.

In het Handboek voor leraren (H10.2:2), lezen we dat het opgeven van een oordeel gelijk is aan het opgeven van illusies. We hebben inderdaad *de illusie* dat we *iets* opgeven, omdat, wanneer we een illusie opgeven, we eigenlijk *niets* opgeven. Een illusie bestaat niet, wat kunnen we dan opgeven? We worden alleen maar eerlijker. We erkennen juist de mogelijkheid van niets te beoordelen en proberen het te stoppen en het niet meer te doen.